

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15. November 1879.

29. Aargang.

Tale af Ældste John Morgan,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 17. August 1879.

(Sluttet.)

Da Gjenoprettelsens Dag saa kom, hvad skete da? Da Gjenoprettelsens Dag begyndte at gry, og dens Indflydelse søltes paa Jorden, hvad skete da? Historien gjentager kun sig selv. Som det var i Noahs Dage, saaledes skal det ogsaa være i Menneskenes Søns Tilkommelse, nemlig ved alle Ting's Gjenoprettelse. Da Gud oprejste sine Profeter paa Jordens Overflade og sendte sine Engle fra Himlene for at gjengive Menneskenes Børn disse store og herlige Principer som vare gaaede tabt, opdukede den samme Modstand. Troesprincipet havde til en stor Grad været borttaget fra Jordens Overflade, og da det blev gjengivet, var det en Gjenindsættelse af den samme Tro, nøjagtigt som den fandtes i de ældste Tider; den Tro, som vilde bringe Menneskene til at adlyde det evige Evangeliums Principer og trodse al Modstand, som Mørkets Magter og Jorden og Helvede tilsammen kunde oprejse mod dem. Der blev gjen-

givet Jorden Omvendelsens sande Princip i sin Renhed; der blev gjengivet Jorden det rene Princip om Daab til Syndsforladelse; der blev gjengivet Jorden Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Mand; der blev gjengivet Jorden Myndigheden til at udføre disse forskellige Handlinger, og da det var Johannes den Døber, der holdt Nøglerne til Daab til Syndsforladelse, blev han sendt tilbage til Jorden i disse Dage, som et Sendebud fra Gud, for at gjengive Jorden dette Princip. „Men,“ siger den kristne Verden, „det tro vi ikke.“ Jeg kan ikke indse hvad det gjør til Sagen. Jeg kan ikke indse, at det kan forandre eller have nogen Indflydelse paa denne Kjendsgjerning. For det Tilfælde, at Johannes virkelig kom, og enhver Mand og Kvinde, ja enhver levende Sjæl, som levede paa Jordens Overflade, vilde nægte at tro det, undtagen den One, til hvem han var sendt, vilde dog Bidnesbyrdet herom være ligesaa fuldt

bindende paa dem, for saa vidt Budskabet herom naaede dem. Enten man vil tro det eller ikke, forbliver det dog et Faktum, en Sandhed; og fordi Mænd, hoffærdige Mænd, komme frem og fortælle os hvad de tro, hvad gjør da det til Sagen? Udeles Intet, med al Respekt for deres Tro hvorledes den end er. Vi som et Folk vide idag for os selv, at Fuldmagten til at døbe Menneſkene til deres Synders Forladelse, har været gjengiven til Jorden ved Tilbagekomsten af den rette Personlighed; og de Sidste-Dages Hellige ere velbekjendte med disse Ting. „Hvorledes ved De dette; hvorfra har De denne Kundskab?“ Saaledes har jeg før bleven spurgt af Folk, som vare ubekjendte med vor Tro. Vi vil høre hvad Frelseren svarer paa et saadant Spørgsmaal. Han sagde (Joh. 7, 17): „Dersom Nogen,“ (han indskrænker sig ikke til et Dusin, et Hundrede, et Tusinde eller ti Millioner.) „vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud eller jeg taler af mig selv.“ De Sidste-Dages Hellige have gaaet i Daabens Bænde, have modtaget Haandspaalæggelse, og de vide nu for dem selv, at disse Principer, som jeg har omtalt for Eder i Eftermiddag, ere sande. Jeg har ofte be-
tragtet denne Gjenstand paa en anden Maade: Vilde det ikke være et forunderligt og uhyrt Foretagende, om, lad os sige halvtreds, hundrede eller fem hundrede vise Mænd fra Østerland kom hertil, og forsøgte paa at overbevise os om, at vi ingen Saltjø havde her og aldrig havde havt, at det var en Misforstaaelse og et Sagn, og at vi vare bedragne desangaaende, og naar de saa havde plaget og trættet os næsten til Døde med deres ufornuftige Argumenter, da sige: „Vi ville sætte Eder i Fængsel og paalægge Eder store Pengebøder, dersom

J ikke tilstaa, at der ingen Sø er.“ Ligesaa uhyrte Fremgangsmaader ere benyttede overfor os idag og i de foregaaende Aar, i Henseende til de Principer vi forsvare; vi som et Folk vide med ligesaa stor Visshed, at Gud har talt fra Himlene i disse sidste Dage, som vi vide, at Saltjøen eksisterer. Naar man taler om at overbevise Menneſkene om det Modsatte, forundres jeg undertiden over Menneſkenes Taabelighed i disse Ting, og det ser næsten ud som om det var deres egen Indbildstthed, der leder dem til at tale og handle som de gjøre. Jeg er villig til at tale venligt, høfligt og forekomment med en Mand om disse Ting, og naar han siger, at der er et saadant Sted som Omaha, og siger: Jeg har reist igjennem det og ved, at der er et saadant eller et saadant Sted, eller at der er visse Stationer paa Jernbanen, da er jeg meget villig til at tro ham; jeg vilde ikke modsig ham; ligesom jeg ogsaa forventer, at han vil behandle mig med Høflighed og Artighed, om jeg da fortæller ham, at jeg ved for mig selv, at min Religion er sand. Men vore Forventninger i denne Henseende ere ikke altid opnaaede. Vi faa ofte de forunderligste Svar og blive ofte mødt med de forunderligste Argumenter. At rive ned paa den Mand's Karakter, som hylder et vist Princip, anser jeg imidlertid ikke for at være noget Argument, der kan modbevise dette Princip. Judas Karakter i den sidste Tid af hans Liv, beviste ikke, at han havde noget urigtigt Begreb om hvem Kristus var. Peters Fornægtelse beviste ikke, at Jesus ikke var Kristus. En Mand's Karakter har Intet at gjøre med de Principer han fremsætter. Jeg bryder mig ikke om hvor Sandheden kommer fra eller hvem der prædiker den, om det saa var den Onde selv, der forkynder

den; den er og bliver Sandheden, og I kan ikke forandre eller tilintetgjøre den. Jeg bryder mig heller ikke om hvor vis en Mand er, hvor lange Bønner han holder eller hvor ærværdig han ser ud, naar han fortæller Løgn; det er og bliver Løgn, og I kunne ikke gøre den til noget Andet. I dette Lys betragte vi, som et Folk, Sandheds-Principet, disse Principer som leder til Lys og Kundskab, og det er vist snart paa-tide, at Menneskene nedlægge de nar-agtige Ideer, som bringe dem til at stride mod saadanne Ting. Lad os for et Øjeblik betragte Princip efter Princip i sine Enteltheder, og jeg vil i Forbigaaende bemærke, at dersom nogen Mand paa Jordens Overflade vil vise mig, at jeg er i Bildfarelse i noget Princip, vil jeg øjeblikkelig forlade det, og aldrig mere udgive det for at være et Princip. Vil Nogen gjøre saa meget for mig? Mange vil og Mange vil ikke. Jeg erindrer et Tilfælde med en Præst, som kom for at besøge mig; det var mit Ønske at være ærlig mod ham, hvorfor jeg ønskede, at han skulde være det samme mod mig. „Se saa,” sagde jeg, „nu ere vi alene, ganske uden Vidner; nu vil jeg foreslaa Dem en Ting: Her er Bibelen; lad os nu begge lede efter Sandhed. Saa snart jeg finder Sandhed skal De anerkjende den, og naar De finder Sandhed, vil jeg anerkjende den.“ „Nej, det vil jeg ikke.“ „Hvorfor ikke?“ spurgte jeg. „Nej, De kunde maaske nok fange mig. Vi har visse Regler at gaa efter; vi har vor Troes-bekjendelse, og De kunde maaske forsøge paa at fange mig i Et eller Andet.“ „Ja, men dersom De nu har faaet fat paa en fejl Tro, ønsker De da ikke at faa den rettet?“ „D!“ sagde han, „det er den Tro, mine Fædre havde og som de døde i; det er min Bedstefaders og min

Oldfaders Tro; i Generationer tilbage have de levet og døet ved den, og jeg kan ikke besinde mig til at gjøre nogen Forandring.“ „Godt,” svarede jeg, „jeg ser nok, at det er til ingen Nytte for os at tale sammen, naar dette er Tilfældet; dette ender Samtalen.“ En saadan Maade at raisonnere paa, anser jeg som den højeste Grad af Naragtighed. Lad os som ædle Mænd og Kvinder komme frem med vor oprigtige Mening om Sagen og nedlægge vore Protester imod den, og lad os undersøge Sandhedens og Retfærdighedens Principer som de ligge for os, og som den Hellig-Mands Lys og Vejledning vil vise os dem, thi det er disse, som ville lede og føre os tilbage til Guds vor Faders Nærverelse; Sandheden vil ikke staa Nogen. Sandheds-Principerne som de Sidste-Dages Hellige prædike til Jordens Nationer; de Principer som vore Ældster have bragt til Nationerne, ere Principer, hvorved Menneskeslægten kan blive frelst, naar den vil lytte til dem. Principerne ere ikke givne til et begrænset Antal, men Guds aabenbarede Plan er for Alle. Disse Principer ere aabenbarede for at Guds Rige kan blive oprettet paa Jorden i Retfærdighed, og disse skulle lede, føre og kontrollere Menneskeslægten utallige Millioner, som har levet og skulle leve her paa Jorden. Vi som Sidste-Dages Hellige skulde have udstrakte og menneskekjærlige Begreber i Henseende til disse Ting. Hvad gjør det om vore Navne blive udraabte som noget Ondt! Hvad gjør det om de slaa os eller kæmpe imod disse Ting! Læs Fortidens Historie, og hvad se vi? Tag de Mænd, som have stridt imod Guds Rige i det sidste halve hundrede Aar, og hvad have de udrettet? Tag alle de Planer og utallige Tusinder af Sammenpørgelser og Projekter som have

været udtlækkede for at kuldkaste Kristi Kirke, og hvor ere de?: Gaaede for ikke længere at blive erindrede; forglemte fra Jorden, og deres Dphavnmand med dem. Hvorlænge vil dog Menneskene vedblive med deres daareagtige Foretagende at stride mod Jehovahs Skjold? Saalænge som Herren vil tillade det. Ikke længere. Vi som Guds Folk erkjende hans Naad i alle Ting, og vi ønske at berede vort Sind til at have et mere ophøjet Begreb om Guds Riges Anliggender. Vi ønske at bortkaste alle egenkjerlige Ideer og Tanker, som Mange af os have, med Hensyn til disse Ting, og som ikke sømmer sig os som Sidste-Dages Hellige. Jeg finder ikke Fejl ved Nogen; men vi ønske at betragte disse Principer med

ædle og ophøjede Begreber; vi ønske at indrette vort Levnet efter disse Principer, og som det blev sagt i forbums Tid: „Søger først Guds Rige og dens Retfærdighed, da skulle alle disse Ting blive tillagte Eder.“ Vi ønske at bruge vore Evner til at opbygge Guds Rige, til at forkynde og udsprede dets Principer, ikke alene i Bjergenes Dale, men blandt alle Jordens Nationer; den Modstand som har mødt os, vil ikke i mindste Naade kunne standse det. Det tjener kun til at gyde Olie i Ilden, hvorved Flammen vil stige højere og højere, indtil alle Jordens Nationer skal see det, og Zion grundfæstes paa en Høj! Og give Gud at dette maa ske i Jesu Navn. Amen.

Forfølgelse.

Den levende og sande Guds Tjenere, ligesaa Abel til Joseph Standing, have været Gjenstand for Forfølgelse; og disse som endnu eksistere i Dødeligheden, til ligemed dem, som herefter ville blive oprejste og udsendte til at arbejde i Herrens Vingaard, ville blive lige Gjenstand for Had og Grusomhed, maaste Nogle indtil Døden, af den vildebløede Masse og af de misundelige, religiøse Stinkhellige, hvem Herren maa tillade dertil, indtil disse Erte-Forfølgere ville blive fratagne deres Magt. Denne Forfølgelse er ikke indskrænket alene til dem, som ere begunstige med Guds Søns Præstedømme; men ogsaa Andre, som Gud i forrige Tider oprejste til at udføre forberedende Arbejder, saadanne som Reformatorerne, have lidt Torturer og Martyrdøden.

Hvorledes, Forfølgelse? Forhindre Udspreddelse af Sandhed, Mennefteslægten

Dplysning, Forædling, Gjenløsning og Dphøjelse? Skulle disse ædle Formaal opnaaes ved Siden af Modstand, personlige Forhaanelser, Tanker, Fængsel og Forfølgelse, ja endog til Døden?

„Kan Tanken læntes i Fængslets Kammer? Kan Sandheden brændes i Martyrflammer?“

Aldrig! Tanken er fri og ubunden. Sandheden er uforgængelig og evig. En ærlig Mand vil tænke Sandheden, prædike Sandheden og leve i Sandheden, uden at agte Fængsel og Baal, og ved saadanne Midler kan ej heller det forønskede Resultat opnaaes.

Formaaede Abels Drab at standse Udbredelsen af Kundskaben om Trefferens Komme, til hvis Forsoning han offrede sinbilledligt Offer?

John Wickliffe, den første Reformator, født i Yorkshire i 1324, blottede den ro-

merste Kirkes Bildfarelser, forkyndte efter bedste Evne en bedre Vej, skrev en Mængde Bærker, oversatte Bibelen paa Engelsk, opvakte Forsølgelsesaanden, undgik Martyr døden og døde en naturlig Død i Lutterworth i 1387. Omtrent 200 Bind af hans Bærker bleve fundne i Universitetet i Prag i 1410 og overgivne til Flammerne. Den samme katholske, hævn-gjerrige Aand, som foranledigede Opbrændelsen af Bærkerne, vilde ikke tillade hans jordiske Levninger at hvile i Fred i den tause Grav, thi i 1415 blev der af Konstancens stinnehellige Raad givet Ordre til at optage hans Ben og offentlig brænde dem til Aske, hvilken Ordre blev fuldbyrdet 1428. Formaaede dette at kvæle Spiren, som var lagt til Reformationen? Historiefriberne svare herpaa: „Strømmen bortførte hans Aske til Avon, Avon førte dem til Severn, Severn til Søerne og disse igjen til det store Ocean, og saaledes bliver hans Aske et Sindbillede paa hans Lære, som nu er udbredt over hele Verden.“

Johannes Husz, født 1373 i Huszitz i Bøhmen, Præst ved en af Prags Kirker, Professor i Theologien ved dets Universitet og en grundig Undersøger af Wickliffes Bærker, hyldebede dennes Anskuelse overfor den romerske Kirke, anbefalede hans Skrifter og Grundsætninger, prædikede mod det romerske Præstestabs Ondskab og Fordærvelse, blev kastet i Fængsel, erklæret for en Kjetter og levende brændt Aar 1415. Da Brændet blev stablet op omkring ham og naaede ham til Halsen, blev han opfordret til at tilbagekalde, og hans Svar herpaa var: „Nej! Aldrig har jeg lært nogen falsk Lære, og hvad jeg har lært med mine Læber, vil jeg besegle med mit Blod!“ Formaaede denne og andre lignende Anstrængelser fra den katholske Kirke at

standse Reformationen? Lad hele den protestantiske Verden svare.

Grundlæggerne af den engelske Kirke paa den Tid, da Carl den Anden blev gjenindsat i sine Rettigheder, fandt, at de havde en Del Modstand at kæmpe med. I 1662 udkom en Resolution, som fordrev omtrent to Tusinde Præster (Konkonformister) fra deres Embeder. Dette var dog kun en Indledning til den Forsølgelse, de senere skulde underkastes. En anden Resolution forbød religiøse Sammentømster, der vare større end 5 Personer, medmindre de tilhørte den Engelske Kirke. For den første Overtrædelse af dette Forbud, var Straffen tre Maaneders Fængsel eller en Bøde paa fem Pund Sterling; anden Gang sex Maaneders Fængsel eller ti Pund i Bøde, og tredie Gang Landsforvisning til én af de amerikanske Plantager i syv Aar eller en Bøde af hundrede Pund; og endelig, dersom de vendte tilbage til Landet skulde de lide Døden uden Præst og Sakramente.

Derefter fulgte „Prøveakten“ og „Oxford Fem Mile Akt.“ En af Præsterne ved den Engelske Kirke udtalte sig i Underhuset i Aaret 1673. saaledes: „Konkonformister bør vi ikke taale, men de maa helbreedes ved streng Straf. Sæt Jld til Brændet, lær dem ved Flammer og Skorpioner og aabn deres Øjne med Galde!“ Historien beretter, at under Carl den Andens Regjering døde omtrent otte Tusinde i Fængsel, foruden en Mængde, som lede paa utallige andre Maader. Opnaaede denne Forsølgelse fra den Engelske Kirkes Side det forønskede Resultat? Lad Englands utallige Sekter svare.

Jesus kom i Midten af Tiden at udføre det Arbejde, hans Fader havde sendt ham for. Han vandrede omkring

mellem Folket og lærte, blev forhaanet og forfulgt, blev bespottet og fordrevet, latterliggjort og mishandlet, foragtet og spyttet paa, pisket og tilsidst korsfæstet. Men formaaede denne Forsølgelse at forhindre ham i at gjøre den Forsoning, han var kommen for?

Efterat Jesus havde udført sit Kald her og gaaet til sin Fader, var Ansvarligheden, Møjen og Forsølgelsen lagt paa Apostlernes Skuldre. Jakob den Ældre blev halshugget; Fillip blev stenet; Jakob den Yngre blev dræbt med et Balthettræ; Peter blev korsfæstet med Hovedet nedad; Andreas blev korsfæstet; Bartholemæus blev korsfæstet og levende flaaet, medens han endnu hængte paa Korsfæstet; Matthæus blev bundet til Jorden og halshugget; Simon blev korsfæstet; Johannes blev i Rom nedsenket i en Kjedel med sydende Olie, men undslap derfra med Livet; Thomas blev kastet i en ophedet Døn, men da Jlden ikke vilde paavirke ham, gjennemborede man ham med Spyd og Landser og brændte hans Legeme; Lebbæus blev dræbt, og Matthias blev, efter nogle Historiefriveres Beretninger, naglet til et Kors, stenet og halshugget. En Mængde Andre, ikke af de Tolv, lede paa lignende Maader. Markus blev bunden til en Hests Hale og slæbt gennem Roms Gader indtil han døde; Lukas blev hængt; Barnabas blev brændt; Silas blev pisket til døde og Timotheus blev stenet. Formaaede disse frygtelige Mordere af Herrens Salvede, ved Drab og ved Forsølgelse, om end ikke altid til Døden, at forhindre Oprettelsen af Kristi Kirke i den apostoliske Tidsalder? Hele den kristne Verdens Svar vil være et kraftigt Nej!

I Johannes den Aabenbarers Dage saa Herren, at det vilde være nødvendigt at sende en Engel til Jorden i de sidste Dage, med det evige Evangelium, og

herom siger Johannes (Joh. Ab. 14, 6.): „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk.“

Denne Engel overleverede Evangeliet til Profeten Joseph Smith. Andre Engle ordinerede ham til det mindre og større Præstedømme. Han organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dens Tilhængere tiltog i Antal. Forsølgelse fulgte ham og Bekjenderne af dette guddommelige Bærf, som han havde været Redskab til at oprette. Mange bleve berøvede deres Frihed, Ejendom og Liv. De bleve drevne fra Sted til Sted, fra County til County og fra Stat til Stat. Efter en grusom, blodig og langvarig Forsølgelse i Missouri, grundlagde og byggede de en prægtig Stab og Tempel i Nauvoo, Illinois, U. S. A. Her blomstrede de og toge til i Indflydelse og Magt for Gud og Menneffene. Men den djævelske Forsølgelsesaaend vilde ikke lade dem her i Fred. Man antog, at dersom Joseph Smith kunde blive borttryddet, vilde den Kirke, som han havde været Redskab til at grundfæste, ophøre at eksistere. Forsølgernes dræbte ham og hans Broder Hyrum; men blev derved Kirken udryddet? Blev det hellige Evangeliums rene Principer angrebne? Blev Jesu Vidnesbyrd taget fra dem der besad det? Nej! Dengang var Antallet lidet i Sammenligning med nu. Dengang vare Medlemmerne hovedsagelig samlede i ét County. Idag befolke de ikke alene et helt Territorium, men ogsaa Dele af fire eller fem andre Territorier og Stater. Dengang begyndte de at bygge paa et Tempel; nu have de ikke alene ét bygget og ibrug, men tre andre under Dpførelse. Dengang vare de sammen-

signelsesvis ubetydelige, nu have de vundet national og international Betydning. Har Forsølgelse havt den tilsigtede Virkning? Nej. De Sidste-Dages Hellige blomstre, thi Gud er deres Ven; Evangeliet spredes, Sandhed fejrer, og ingen Magt kan standse Guds Værks Fremgang paa Jorden.

Vil Forsølgelse bestandig have Magt til at standse eller forsinke Guds Værks Fremgang? Ingenlunde! „Thi den Herre Zebaoth haver raadslaget det, og hvo vil gjøre det til Intet? og hans Haand er udrækt og hvo vil afvende den?“ (Esaias 14, 27.) Herren har besluttet, at Satan skal lankes og Jorden skal gjenløses. Dette vil blive fuldført. Forsølgelse vil kun fremhjælpe det, „men vee dem, ved hvem Forargelsen kommer!“ Og „velsignede ere de som forfølges for Retfærdighedens Skyld.“ Lad Redaktørerne bruge deres Presse til at udslynge stammelige Løgne. Lad lejede Præster tordne fra Prædikestolen og forsøge paa at oppuste deres hurtig-visnende Systemer ved at bagtale og rive ned paa de Sidste-Dages Hellige. Lad Regjeringer arbejde hver for sig eller forene

deres Kræfter for at knuse de Sidste-Dages Hellige og adspilte Guds Værk. Men Alt vil fejle, thi, „Den som bor i Himmelen, ler ad dem; Herren bespøtter dem. Da skal han tale til dem i sin Brede og forfærde dem i sin Grumhed.“ (Sal. 2, 4. 5.) „Intet Redskab som er dannet mod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staar op imod dig i Dommen, skal du fordømme.“ (Es. 54, 17.) „Thi hvilket Folk eller Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærvs, og Folkene skulle vist ødelægges.“ (Es. 60, 12.) Dette er Herrens Ord angaaende dem som stride mod Gud, hans Salvede og hans Zion; derfor udraabe vi til Menneftene og Nationerne, at de skulle ophøre med Forsølgelse og Modstand, og undgaa en hævnende Guds Brede; og vi opfordre dem til at arbejde for den store Jehovahs Sag og virke i Forening med de Sidste-Dages Hellige og Himlene ovenover, i dette herlige Værk: Jordens Forløsning, at de kunne have den Almægtiges Bifald, og blive numrede blandt de Gjenløstes og Herliggjortes Tal.

En haard Nød at knække for tandløse Folk. Drson Hyde sit engang i en Samtale med en Gejstlig af de Nættroende, nogle haarde og ophidsende Bebrejdelser for sin Tro paa, og sit Forsvar af Læren om Flerkoneri; hvorpaa Mormon-Eldesten fremsatte for den Gejstlige følgende Spørgsmaal: „Bed De, min Herre, hvor De gaar hen naar De dør?“ „Ikke med Beyerthed,“ var Svaret, men han troede, at han skulde til et godt Sted. „Godt,“ sagde D. Hyde, „jeg skal sige Dem til hvilket Sted De venter at gaa: Lige til Abrahams Skjød, hvor De vil finde Sara og Hagar lænende sig paa hans ene Arm, og Returah og de øvrige Husfruer paa den anden Arm. De kan undgaa Bibelens Sandhed i denne Verden, og skule Dem i den offentlige Menings og den populære Religions Tjørn; men naar De kommer i Abrahams Skjød, kan De ikke undgaa Spørgsmaalet, med Mindre De med den „rige Mand“ vil komme paa den anden Side af Svælget, hvor der ikke kan faaes en Draabe Vand. Derfor var det bedre for Dem, min Herre, at formilde Deres Jølelser lidt med Hensyn til Polygami og berede Dem for Deres fremtidige Stilling og Skjæbne, for at Deres Hjem i den gamle Patriark's Skjød, kan blive taaleligt, og at De kan være desto bedre istand til at taale den med tilbørlig Styrke og kristelig Laalmodighed.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. November.

Orden.

(Fra «Millennial Star».)

Det er ubetinget nødvendigt for Brødrene, som arbejde i Kirkens Tjeneste, at agttage en vis Orden i deres Virksomhed og i Udførelsen af deres Embedspligter. Organisation eksisterer for at bevare Harmoni; men medmindre det tilhørlige Hensyn bliver taget til de Love, som styre Organisationen, er det Sidste forholdsvis unyttigt. Intet organiseret System kan nærme sig Kirkens, i Skjønhed og Fuldstændighed, og i ingen anden Institution vise Virkningerne af Lydighed eller Ulydighed til de Love, som styre den, sig saa synlige og kraftige som her.

Siden vi sidst omtalte denne Gjenstand, ere flere Forandringer foregaaede i Konferencerne, og der er Brødre, der nu arbejde i Missionen, som ikke dengang vare i Kirkens Tjeneste. Vi ville derfor atter omtale denne Gjenstand. Brødrene ere bekendte med vore Følelser angaaende de Fordele der flyde fra, at en omreisende Eldste er beklippet til ét Distrikt af den Konference, han arbejder i. Den Eldste, som saaledes er beklippet, bør anse det som sin Pligt at sammendrage hele sin Energi og Virksomhed til dette ene Distrikt. Værkets Interesser fordrer ogsaa, at han bør forblive i dette, og ikke rejse og besøge andre Dele af Konferencen, uden først at have indhentet Konference-Præsidentens Samtykke. Skulde nogen Eldste, af særlige Grunde, ønske at være fraværende fra sin Arbejdsmark, for at besøge andre Dele af Landet udenfor den Konference han er i, foretrække vi at blive raadspurgt herom, gennem hans Præsident, da det er en Selvsølg, at en Konference-Præsident ikke, med den tilhørlige Agtelse for Ordens-Loven, kan udstrække sin Myndighed ud over sin egen Virkekreds. Dette Princip udstrækker sig ogsaa til Grenene overalt i hele Kirken, og er lige anvendeligt i alle Tilfælde. Samme Princip er i Kraft i Tilfælde, hvor Konference-Præsidenterne ønske at besøge andre Dele af Missionen udenfor deres umiddelbare Virkekredse. Den samme Lov er nemlig lige gjældende for dem, som for de Eldste der arbejde under dem.

Vi ønske, at disse Betragtninger, vi her have gjort, skulle rigtig opfattes. Det er ikke vor Mening at ville befjære Brødrenes Frihed eller Privilegium til at aflægge nødvendige Besøg udenfor deres respektive Marker, men i saadanne Sager, og forøvrigt i enhver Ting, have vi Ret til at forvente, at et tilhørligt Hensyn vil blive taget til de Ordens-Principer og Love, som ere saa nødvendigt at skulle ledsage Guds Værks Affærer. Uden dette, vil kun Forvirring og Skade blive Resultatet. Enhver trofast Eldste har en stor Ansvarlighed paalagt sig, og det er nødvendigt, at han i sin Virksomhed skulde handle i Overensstemmelse med Principer, som bringe Harmoni, thi Herren har sagt: „Mit Hus er ikke et Forvirringshus, men et Ordenshus.“

Vi formode, at Brødrene ere velbekendte med vore Følelser angaaende, at Eldsterne flokkes fra de forskjellige Dele af Konferencen til Konferencemødet for at,

som de kunne kalde det, „Have det godt.“ Hvorvidt Fremgangsmaaden til Opnaaelsen af Saadant, er heldig, maa være selvindlysende, og behøver vel næppe at omtales. En Bismand har sagt: „Enhver Ting i sin Tid.“ Det er naturligt at Brødrene kunne ønske at gjense hinanden; ligesom det ogsaa er til stor Nytte for dem at kunne møde tilsammen til bestemte Tider, hvor de da kan have Lejlighed til med hverandre at drøfte de bedste Fremgangsmaader ved at fremrulle det store Værk, i hvilket de ere beskæftigede. Konferencemøderne og Grensmøderne — sidstnævnte for de Ældste, som blive indbudne — afgive Lejlighed for saadanne oplivende Sammentømster, som kunne være meget velsignelsesrige. Enhver Ting skulde gøres i sin Tid, og i intet andet Tjemed, end Forfremmelsen af Guds Værk.

Vi sige til Ældsterne: Lad os være Guds Mænd, værdige til den høje Kaldelse, til hvilken vi ere kaldte; lad os arbejde med Flid, og altid iagttage den Orden, som tilvejebringer Harmoni og de store Frugter af vor Frelfers Evangelium.

Missionærer til Island. Ældsterne John Gywindson og J. B. Johnson, Førstnævnte for at præsidere over Missionen paa Island, og Sidstnævnte at arbejde under hans Ledelse, afrejste herfra til Island den 8de dennes. Under deres Ophold her i Kjøbenhavn have de assisteret ved Trykningen af en Bog, i Righed med Advarselserne, i det islandske Sprog. Vi ønske dem en lykkelig Rejse, og nedbede vor himmelske Faders Betsignelse over dem og deres Arbejder.

En ny Udgave af „Bibelske Henvisninger“ er isærd med at forlade Pressen, og fremkommer nu i en omhyggelig gjenmemset og udvidet Form, og vi tro, at den i enhver Henseende vil kunne tilfredsstille de Krav, som kunne sættes til en saadan Bog, ligesom vi ogsaa føle os overbeviste om, at den, særlig for Missionærerne, vil være af stor Nytte.

Konference-Præsidenterne ville behage at indsende deres Rekvizitioner.

Ankomst. Vi have den Glæde at kunne meddele Ankomsten af følgende Brødre fra Zion: Herman F. F. Thorup og John J. Thorup fra Salt Lake City, D. N. Stohl fra Brigham City, Jakob Hansen fra Bear River City og Peter Nielsen fra Washington City. Ovennævnte Brødre forlode Salt Lake City den 21de Oktober og have havt en meget behagelig Rejse paa 21 Dage.

Udføsning og Beskikkelse.

Ældste L. Svendsen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældste L. Suhrke beskikkes til at arbejde i Slesvig og Holsten af Aarhus Konference.

Ældste Mons Nielsen løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Skaanes Konference.

Ældste Christen L. Hansen Iøses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og bestikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældsterne Herman F. F. Thorup, John F. Thorup og Peter Nielsen bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste D. N. Stohl bestikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste Jakob Hansen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference; alle under de respektive Præsidenters Ledelse.

N. Wilhelmsen.

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse Lørdagen den 25de Oktober 1879, Aften Kl. 8.

Nærværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission; N. P. Rasmussen, Konferencens Præsident; Ældsterne L. Svendsen, Andrew Jensen, A. P. Rose, N. M. Andersens, D. Sonne, L. E. Mariager, N. E. Larsen, C. L. Hansen; Alle fra Zion.

Præsident Rasmussen erklærede Konferencen for aabnet, og foreslog Ældste M. E. Petersen valgt til dens Skriver. Forstanderne afgave dernæst Beretninger om Tilstanden i deres forskellige Virkekredse, hvoraf fremgik, at de Hellige som et Hele taget havde det godt, og Udfigterne for Evangeliets Fremme vare meget lovende. I nogle Egne var der mange Udenforstaaende, som vare venligsindede mod Herrens Tjenere. Brødrene udtalte deres Tilfredshed med at arbejde i Evangeliets Tjeneste.

Ældste L. Svendsen udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd for sine Medmennesker her i dette Land; talte om Israels Jubsamling i de sidste Dage, og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Ældste Andrew Jensen talte om Evangeliets Gjengivelse og det forholdsvis store Antal Hellige, som var borttrejst

fra dette Land til Zion, siden Evangeliets Indførelse her i disse Lande ved Apostelen Erasmus Snow, og at der endnu vare mange Dyrigtige tilbage, som vare ubekjendte med Evangeliet; derfor var det, at Herrens Tjenere bleve udsendte. Udviklede Evangeliets Principer.

Mødet fortattes Søndag Formiddag Kl. 10.

Ældste N. E. Larsen udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige og saamange Brødre fra Zion. Var Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Sandheden af den Lære, som lærtes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Ældste L. E. Mariager bar ligeledes sit Vidnesbyrd om, at Guds Rige var oprettet paa Jorden, i samme Form og Orden som i forrige Dage, og hans Ønske var at virke for Herrens Sags Fremme.

Præsident Wilhelmsen udtalte sin Glæde over de afgivne Rapporter, samt for, at Udfigterne for Evangeliets Fremme vare saa gunstige, som Tilfældet var. Han havde besøgt de forskellige Konferencer i Skandinavien, og fundet, at Herrens Tjenere vare flittige og ønskede at opfylde deres Pligter i at udsaa Sæden, og Gud havde velsignet deres Arbejder, idet han havde ladet sin Mand

indvirkte paa de Oprigtiges Hjærter; omtalte Tidernes Tegn og Profetiernes Opfyldelse. Tiden var nær, da Ugudelighed skulde blive tilintetgjort. Paamindebede de Hellige om at leve saaledes, at de engang med Glæde kunde stue tilbage paa deres henrundne Liv; det var kun gennem Dydighed og Efterlevelse af Evangeliets Principer, at vi kunde erholde dets Betsignelser.

Præsident Rasmussen oplæste Navnene paa endel Brødre, som af Konferencen bleve vedtagne at arbejde i Missionens Tjeneste for den kommende Vinter.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident Rasmussen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges af Forsamlingen.

Ældste Andrew Jensen talte om Kirkens Opkomst og Fremgang, samt bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog.

Præsident Wilhelmsen omtalte Guds Gaver til Menneskenes Børn, men disse havde fri Billie til at annamme og forkaste dem; paaviste Forskjellen mellem Kristi Lære og Menneskenes Lærdomme.

Eftermiddag Kl. 6.

Præsident Rasmussen oplæste Rapporten over Aalborgs Conference. Konferencen talte 518 Medlemmer, hvoraf 37 vare døpte siden sidste Conference.

Ældste A. P. Rose var glad i Evangeliets Tjeneste; omtalte de Betsignelser, som fulgte af at efterleve sin Religion, medens de Ugudelige kun vilde bringe Fordærvelse over dem selv. Fremlagde de Principer, efter hvilke vi kunde erholde Ophjælpelse i Guds vor Faders Rige.

Ældste C. L. Hansen omtalte Menneskeslægten nuværende faldne Tilstand, som en Følge af, at de havde udryddet Herrens Tjenere fra Jorden, og med dem blev frataget Evangeliet med dets Bet-

signelser og Gaver; bar Vidnesbyrd om, at dette var gjengivet i sin Fylde.

Ældste L. Svendsen talte i en længere Tid om den Modstand, Evangeliet havde haft at kæmpe med, og de Helliges Forsølgelser fra den tidligste Tid.

Efter nogle Bemærkninger af Præsident Rasmussen, foreslog han Konferencen sluttet til ubestemt Tid, hvilket vedtoges.

Mandagen den 27de affholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket mange gode Raad og Lærdomme bleve givne til Brødrene i Præstedømmet, i Særdeleshed til dem, som skulde arbejde i Missionens Tjeneste.

Konferencemødet i Aarhus tog sin Begyndelse Lørdagen den 1ste November 1879, Aften Kl. 8.

Tilstedeværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission, L. Svendsen, Præsident for Aarhus Conference, samt Ældsterne N. P. Rasmussen, Andrew Jensen, G. Frandsen, A. P. Rose, C. A. Christensen og Christen Jensen: Alle fra Zion.

Præsident L. Svendsen aabnede Konferencen og foreslog Ældste C. Christoffersen til dens Skriver. Derefter af lagde Forstanderne for de forskjellige Grene deres Rapporter. Tilstanden var god, og Udsigterne for, at et godt Arbejde i Vinterens Løb vilde blive udført, vare gode.

Præsident Rasmussen udtalte sin Glæde over de gode Rapporter, og bar Vidnesbyrd om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden; men Menneskene i Almindelighed vilde ikke tro dette eller anerkjende vore Ældste, som bleve udsendte for at tilbyde dem Evangeliet, som Herrens Tjenere.

Søndag Formiddag Kl. 10 bleve

flere Brødre bestiftede til at arbejde i Missionen for den kommende Vinter.

Præsident Svendsen oplæste Rapport over Aarhus Konference. Siden sidste Konference vare 79 tillagte Kirken ved Daab, og Antallet paa Konferencens Medlemmer var nu 755.

Ældste Andrew Jensen sagde, at af de afgivne Rapporter fremgik det, at Herren havde velsignet Ældsternes og de Helliges Arbejde, hvorfor det ogsaa var vor Pligt at give Gud Eren for Alt. Omtalte den Forsøgelse, Kirken og Guds Folk har været underkastet, samt de falske Rygter, der vare udsprede om dem. Blandt disse Rygter bestyldtes ogsaa vore Ældster for at bruge loffende Midler for at overtale de Hellige til at rejse til Zion, men han vilde tilraade de Hellige ikke at rejse til Zion af nogen anden Marsag end at gjøre Guds Villie og vandre paa Retfærdighedens Vej.

Ældste A. P. Rose omtalte den Glæde, som de Hellige følte, naar de opfyldte deres Pligter, og opmuntrede dem til fremtidig Trofasthed og at bruge deres Evner og Talenter til Guds Ærks Fremme.

Ældste C. A. Christensen omtalte de Snarer, som bleve lagte for de Hellige, og formanede dem til at være trofaste i deres Pagter, og altid erindre, at det kun var igjennem Prøver vi kunde opnaa Dophjælse.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident Svendsen foreslog Kirkens Autoriteter til Dpholdelse, hvilket ensstemmigt vedtoges af Forsamlingen.

Præsident Wilhelmson glædede sig ved Konferencens gode Tilstand. Han havde besøgt omtrent alle Konferencerne i Skandinavien, og funden Tilstanden overalt at være meget god. Omtalte Evangeliets Principer, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dets Gjengivelse, samt

advarede Menneftene for de Plager og Straffedomme, som nu snart vilde udgaa over Jordens Nationer, thi Enden var nær for Haanden. Raadede de Hellige til Sparommelighed, hvorved de vilde blive istand til at bidrage til deres egen Udfrielse, og dersom de vilde være trofaste, vilde Herren lægge sin Velsignelse til deres Bestræbelser, og aabne en Udvej for dem. Paaviste Nødvendigheden af og Velsignelsen ved at betale Tienden. Redbad Herrens Velsignelse over alle Oprigtige.

Aften Kl. 6.

Ældste G. Frandsen sagde, at uagtet de Sidste-Dages Hellige vare saa Faa i Antal, fordrede dog Herren et stort Arbejde af dem. Hentydede til, hvorledes de forrige Dages Hellige bleve forfulgte, endog indtil Døden. Vi bleve ligeledes forfulgte, men trods al Modstand, havde vi dog udført et stort Arbejde, og Meget var endnu at gjøre.

Ældste Christen Jensen bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith og Brigham Young vare begge Guds Profeter, og at de tolv Apostler, med John Taylor som deres Præsident, vare sande Guds Tjenere, og udnævnte af Gud til at fremrulle det store Sidste-Dages Værk. Opnuntrede de Hellige til at give Agt paa de Raad og Lærdomme, som vare givne under Konferencen, saaledes, at de ikke alene kunde udarbejde deres egen Frelse, men ogsaa vise Verden et følgerdigt Exempel.

Ældste Andrew Jensen sagde, at sand Religion og sand Kundskab kommer fra Gud, hvormod falsk Religion har sin Oprindelse fra den modsatte Rilde eller dannes efter Menneftenes egne Ideer og Opfattelser. Paaviste saaledes paa en tydelig Maade Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring fra Herren, iden hvilken Menneftene snart vilde tabe Kund-

staben om den sande Gud og om sand Gudsdyrkelse, hvilket ogsaa Verdens Fortidshistorie paa det Bestemteste beviser. Talte til Belærelse for de unge Hellige.

Præsident Wilhelmsen advarede mod at fremkomme med Begjæring om Daab, med noget andet Maal for Dje end at tjene Herren. Saadanne vilde ikke blive delagtige i den Hellig-Lands Gave.

Efterat Præsident Svendsen havde opmuntret de Hellige til Trofasthed, foreslog han Konferencen sluttet til ubestemt Tid.

Næste Dags Formiddag afholdtes et Præstedøpmisnøde, hvorved blev givne udmærkede Raad og Lærdomme til Brødrene i Præstedømmet, særligt til Missionærerne.

Samme Dags Aften holdt Ældste Andrew Jensen et særdeles velslykt Foredrag over Kirkens Historie, fra dens Opkomst indtil de Helliges Nedfattelse i Klippebjergene. Foredraget blev fulgt med megen Opmærksomhed, af de mange tilstedeværende Hellige og Fremmede.

En Samtale

mellem Ældste E. E. Brain og Hr. M—, en Theist Præst.

Hr. M. Det forundrer mig, at en saa intelligent ung Mand, som De synes at være, skulde være en saadan Fanatiker at tro, at en Engel skulde besøge Jorden i disse det nittende Aarhundredes oplyste Dage.

Ældste B. Hvorfor ikke? Er det ikke fornuftigt?

Hr. M. Nej, Sir, en saadan Idee er urimelig. Jeg tror ikke, at Gud no gensinde har talt til Mennesket.

Ældste B. I hvilken Forstand er min Tro urimelig?

Hr. M. Menneskene ere stredne saa langt frem i Kunster og Videnskaber, at de f. Ex. nu kan udmaale selve Himmelen, veje Jorden og bruge Lynet til dermed at sende sine Tanker til den anden Side af Jorden i et Øjeblik.

Ældste B. Men, Sir, Himmelens, Jordens og Lynets Staber maa dog virkelig besidde større Intelligents for at kunne organisere disse Ting, end Mennesket for at opdage Lovene for dem. Kundskabens Stakkaure ere udtømmelige, forstaa vi, men Astronomiens eller

Mathematikens Videnskab, vil aldrig kunne lære Menneskene hvad de skulle gjøre for at blive frelst i Guds Rige. Derfor vil al den Intelligents som Mennesket af sig selv kan opnaa, aldrig kunne frelse ham. Af denne Grund er Aabenbaring ikke alene fornuftig, men absolut nødvendig. Menneskeflegten troer i Almindelighed, at der er en Gud, men de ønske ikke at have noget nærmere med ham at gjøre, eller at han skal indblande sig i deres Forretninger her i dette Liv. I Virkeligheden frabede de sig alt Samkvem med ham, idetmindste saavidt denne Verden angaar.

Hr. M. Nej, ikke saaledes, Sir.

Ældste B. Men Kristendommen har jo ingen Forbindelse med ham, og naar saa et Folk kommer frem og erklærer, at de har det, spotte de dem før de undersøge, og udtrykke deres Forundring over, at de kan være saadanne Fanatikere også følgerig ønske de ikke at have Forbindelse med Gud, men derimod at holde ham i Afstand. Hvis absolute Ret er det at styre den menneskelige Familie? deres

Fader eller dem selv? Dersom det er hans, hvilket det dog utvivlsomt maa være, paa hvilken Maade skal Menneskene da komme til Kundskab om de Love, ved hvilke de skulle regjeres?

Hr. M. Aabenbaring er usornuftig, fordi det vilde være at kvæle den Spire af naturligt Instinkt i Mennesket, som lærer ham at skjelne mellem Godt og Dødt, Ret og Uret osv., at tilkjendegive Love, som ikke ere i Overensstemmelse med dette guddommeligt indlagte Instinkt i den menneskelige Natur.

Elbste B. Men dersom vi nøjere ville undersøge dette, ville vi finde, at Menneskets naturlige Instinkt er ingen usejlbart Vejviser til Guds Rige; thi se vi ikke daglig, at hvor een Mand af dette naturlige Instinkt ledes til at føre et moralsk og ærligt Levnet, henfalde et Duzin andre Mænd til en elendig Tilværelse, som vil lede til deres Ruin! Kan vi altsaa sige, at denne naturlige Følelse eller Instinkt i Mennesket er en usejlbart Leder?

Hr. M. Gud vilde alligevel ikke neblade sig at tale til Mennesket.

Elbste B. Deres Indvending er ikke fornuftig, thi, fraset at Folk, som kalde dem Kristne, latterliggjøre Aabenbaring, siger dog vor bedre Dømmekraft os, at dersom Gud er vor Fader, vil han aabenbare de Love, hvorefter vi skulle styres og velsignes; var det ikke saaledes, vilde han ikke være en Frelsens Gud.

Hr. M. I ethvert Tilfælde, jeg kan ikke tro, at Gud nogensinde har aabenbaret Noget.

Elbste B. Ejheller kan jeg tro, at den Gud, hvem de „Kristne“ i Almindelighed tro paa, nemlig en Gud uden Legeme, Dele eller Lidenskaber, nogensinde har aabenbaret Noget til Nogen. Fornuften siger os, at naar han ikke

har nogle Redskaber at tale eller handle med, kan han ikke tale eller aabenbare sig. Atter, I placerer ham „udenfor Tid og Rum.“ Hvilket Nonsens! Hvad findes der mellem det store Verdensrum og „udenfor Tid og Rum,“ til at betegne Grendsen derimellem? Er der en Skildvagt, en Vejviser, en Mur, et Bjerg, eller hvad er der?

Hr. M. O! jeg tænker ikke, at noget Menneske kan paapege det.

Elbste B. Ganske rigtigt. Og dog befinder Gud sig udenfor dette.

Hr. M. Men Gud er allestedsnærværende, maa De erindre. Han er her og overalt.

Elbste B. Hvorfor siger De da, at han er udenfor et ubegrænset Rum?

Hr. M. Godt, han er her da.

Elbste B. Meget vel. De tror uden Tvivl ogsaa, ligesom saa mange Andre, at Gud elsker de Gode og hader de Døde.

Hr. M. Ja.

Elbste B. Men eftersom Skærlighed, Had eller andre Sindsbevægelser ikke kan eksistere uafhængig af Substant, saa maa han ogsaa have Lidenskaber, da De siger, at han elsker og hader.

Hr. M. Men De tager fejl; Gud har hverken Legemsdele eller Lidenskaber.

Elbste B. Hvad er da Gud?

Hr. M. Gud er en Aand, og intet Menneske har nogensinde seet ham.

Elbste B. Og hvad er en Aand?

Hr. M. En Aand har ikke Kjød eller Ben saaledes som Mennesket har.

Elbste B. Meget sandt, men hvad er en Aand?

Hr. M. En Aand er, saavidt vi ved — Ingenting.

Elbste B. Er Gud da Ingenting?

Hr. M. Gud er en Aand.

Elbste B. Godmorgen, Sir.

„Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der tilbærer deres Øren. Og de skulle henvende Ørerne fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“ (2 Tim. 4, 3. 4.) Dersom den Tid, som her er hentydet til, ikke allerede er kommen, er jeg tilbøjelig til at tro, at den aldrig vil komme. Profeten Esaias siger os, idet han forudsiger, hvad som skal ske i disse Dage, at Mørke skal skjule Jorden og

„Dumhed Folket,“ og som en Forklaring paa, hvorfor en saadan Tilstand skal være, siger han os, at „de have overtraadt Lovene, forventet Skikkene og gjort en evig Pagt til Intet.“ (24 R.) Uden at have noget sandt Begreb om Gud, kan Menneskene ikke lære sande Principer vedrørende ham. Saaledes leder de Blinde hverandre, og de ville begge falde i Graven, dersom de ikke ville lytte til de Advarsler, som Herrens Tjenere forkynde i disse sidste Dage.

Delagtighed i Forbrydelsen.

(Fra «Deseret News»)

Følgende Telegram modtoges imorges:

„Dalton, Georgia, den 19de
Oktober 1879.

«Deseret News.»

Den gamle, gamle Historie. Kjendelse. Ikke skyldig. Alt vel.

John Morgan.“

Af dette forstaa vi, at Voldske Joseph Standings Mordere ere blevene frikendte. De nærmere Omstændigheder ved Frikendelsen have ikke endnu naaet os.

Størstedelen af vore Læsere ville ikke blive skuffede ved denne Efterretning. De fleste af vore Benner troede, ligesom den Tid, da denne sørgelige Tildragelse fandt Sted, at alle de Forholdsregler, som toges mod Snigmorderne, kun vare Komediespil og Forstillelse. Vi haabede, for Statens Vre, at dens Chef vilde undersøge denne Sag tilbunds, og drage særlig Omsorg for, at de koldblodige Redrige, som med Overlæg og paa den mest nidbetingagtige Maade, udgjød en fredelig og ædel Evangelii Tjeners Blod, medens han roligt gik paa en offentlig

Landevej, ikke skulde undgaa Lovens Straf. Men vore Forventninger ere blevene skuffede. Georgia er besudlet med en Martyrs Blod. Uslingerne, som dræbte Joseph Standing, ere frikendte. Den Stat, som siger, at de ikke ere skyldige, bliver Medskyldig i denne blodige Daad, og bærer endel af Ansvar for Forbrydelsen. Uskyldigt Blod farver Georgias Jordbund, og raaber til Domstolen i det Høje om Havn. Alles retfærdige Dommer vil sørge for, at Raabet ikke lyder forgjæves. Lovløshed og Volds handlinger vil give Myndighederne i den skyldige Stat Arbejde nok til at optage deres Tid og Opmærksomhed. Georgia vil vaande sig under Forbandelsen. Jo snarere de Hellige kan vende den Nyggen og hjemsamle dem til Vesten, jo bedre for dem, og jo hurtigere vil Gjengjældens Time flaa. Fkkestomindre haabe vi, at vore Voldske, som arbejde der, ville være stræbsomme og have Held med dem, i at advare de Voldske og Sandhedselstende af dens Befolkning, og lede disses Fodtrin bort fra dens be-

sublede Jordbund, at de kunne undgaa den retfærdige Dom, som engang vil komme.

Naar have Lovens Haandhavere, med Iver og uden Hylleri, bestræbt dem for at straffe Morderne af den Allers højstes martyrede Tjenere? De have set gennem Fingre med Snigmorderne, og medens de have forestilt at ville anklage Forbryderne til disse skjændige Handlinger, have de i deres stille Sind frydet dem ved Offerets Død. Derfor ere de i Himmelens Naasn styldige i det udgydte Ustyldighedens Blod, og Helvede aabner sit Svælg for at opsluge dem, i Selstab med de, som have taget den virksomme Del i Daaden.

Lad det blive bekendt i alle de For-

enede Stater og overalt i den civiliserede Verden, at i Staten Georgia, en af Unionens fornemste Stater, som tilskrives Religions-Frihed til Alle, kan en Evangeliiets Forkynder, af uplettet Rygte, og saa fri fra den fjærneste Skygge af Dndt, at selv hans usle Mordere maatte erkjende, at hans Karakter var udadelig, blive nedstuet og hans Legeme mishandlet ved den klare Dag, og hans Mordere uden den fjærneste Skygge af Undskyldning og med deres Hænder røde af hans ustyldige Blod, blive fritkendte for Skyld i denne himmelraabende Forbrydelse. Og lad Hellige og Engle bære Vidnesbyrd om dette for Himlene, indtil Retfærdigheden fordrer sit Eget og Joseph Standings Blod er hævet paa Jorden.

Død i Monroe, Sevier Co. Utah, den 16de September 1879, Peder Christian Jensen. Afsdøde var født i Snerile ved Odder den 26. April 1831 og efterlader Hustru og tre Børn, der begræde Tabet af en kjærlig og hengiven Mand og Fader.

Død i Levan, Utah, den 21de August 1879 Johan Olsen Nordstrand, født i Røgen Præstegjeld, Norge, den 12te December 1805. Afsdøde emigrerede til Utah i 1863, og døde som et elsket og trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Død i Smithfield, Cache Co., Utah, den 26de September 1879, Sofie Frederikke Rasmussine Mac, født Hansen. Afsdøde var født den 30te August 1856 i Balderbrønne, Sjælland, emigrerede til Utah 1852, og døde som et elsket og trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, efterladende sig 4 Børn.

Indhold.

Tale af Veldste John Morgan	49.	Antomst	57.
Forsølgelse	52.	Afløsning og Bestikkelse	57.
En haard Nød at knække	55.	Konferencemøder	58.
Redaktionens Bemærkninger:		En Samtale mellem Veldste C. C.	
Orden	56.	Brain og Hr. M—	61.
Missionærer til Island	57.	Delagtighed i Forbrydelsen	63.
Notits	57.	Dødsfald	64.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorenkøngsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.